

HULLÓ CSILLAGOK

IRTA
SÜKEI KÁROLY.

PESTEN.
EISENFELS ÉS EMICH KÖNYVNYOMDÁJA.
1851.

TARTALOM

E.....nek.

ELBORONGÁS.

Megyek a' vándormadárral....

Álmodtam....

Majd elmondom....

Elmondottam....

Mért nem tudsz....

Mind hiába....

A' virágot....

Az ákáczfának virága..

Vagyok egy halotti ének.

Megszakadt hur....

ÁRNYKÉPEK.

Szeretek én....

Ó! ha látom....

Mily boldogság lenne...

Mint a' sziv túlvilágának...

Mit az emlékezet...

Mint a' földnek....

Kél a' szivből....

Lenge szellő...

A' virágnak lelke elszáll....

Fenn a' fényes arczu hold.

Mi vagyunk....

SUGARAK.

Mit beszélnek a' virágok?....

Mit daloljak?....

Kivirult a' napsugáron....

Ó! ha rózsabimbó volnál....

Midőn reád emlékezem....

Szivemen a' rózsa....

Szelid arczczal....

Lenge szál volt....

Ágról ágra....

Lenne végtelen hatalmam....

Halld zaját....

Nem tudom....

Szerelmem milyen legyen?....

Minden ágon, minden bokron....

ÉBER ÁLOM.

Látom hajód vitorláját....

Midőn együtt vagyunk....

Mélyen nézek szemeidbe....

Álmodám....

Nekem nem kell a' valóság....

Fehér csillag....

Míg az élet....

Éji harmat....

Fölborong....

Áttekintek....

Ha szived....

E.....nek.

Harmat hullott a' tengerbe,
A' végetlen oceanba,
Egy parányi harmatcsöpp;
És szerényen fölsohajtott:
Ó! mi végetlen a' tenger
S milly parányi vagyok én!
Mint fogok majd elenyészni,
Elenyészni a' nagy árban,
Én parányi semmiség!
És alighogy fölsohajtott,
Jött a' tengerek csigája,
Hozta hátán a' gyöngyházat,
Melyben a' gyöngyök teremnek;
Fölvevé a' harmatocskát,
És elrejté a' gyöngyházba,
S lett belőle ott a' tenger
Drága kincse: fényes gyöngy.
Mint a' búbánat harmata,
Melyet fájó lelkem hullat,
Úgy fakadnak dalaim;
És, szerényen mint a' harmat,
Elkiszállnak a' világnak
Oly nagy és mély tengerére,
Mit nekem, ha elenyésznek,
Elenyésznek nyomtalan!
Csak te zárd szivedbe őket,
Szíved drága gyöngyházába,
'S éltemet megkoszorúzni,
Mindenikből gyöngy leend.

ELBORONGÁS.

Muss das Herz dir brechen.
Bleibe fest dein Muth;
Sey der Schmerz der Liebe
Dann dein höchstes Gut.

Chamisso.

Megyek a' vándormadárral....

Megyek a' vándor madárral,
Megyek a' vándor hullámmal,
Járom, járom az életet:
Ábrándozás visz engemet.

Lelkem a' vágyak álmában,
Mint egy rém az éjszakában,
Önmagát ébren virasztja,
'S az életet elálmodja.

Nézek a' multra, jövőre....
Az ábrándozó lelkére
Ha jön is olykor boldogság:
Zuhatagba hullott virág.

Mint egy tépett ezüst fátyol
Milljó megtört vizsugárból
Lehull a' zuhatag árja,
S szivárványt fest a' nap rája.

Egy zuhatag az én szívem:
Megtörik a' szerelemben,
S ragyog a' megtört szív felett,
Mint szivárvány - a' költészet.

Álmod láttam....

Álmod láttam,
Álmod boldog szerelemről,
A' miképen a' sötét föld,
Mely fehér lepelben alszik,
Virágos mezőt, madárdalt
'S délibábot álmodik.
Milyen boldog a' sötét föld!
Majd eljön az ifju nap,
Álmodását elcsókolja
Nyájas szerelemmel,
'S fölébreszti szebb valóra,
Fölébreszti új tavaszra....
Milyen boldog a' sötét föld!

Majd elmondom....

Majd elmondom hő szerelmem,
Nem titkolom többé el,
És elomlok majd előtte;
Tudom, lágyan fölemel.
Kis kezére hullatom le
A' boldogság könnyeit; -
Gyöngéden hajlok vállára,
'S megcsókolom fürteit.

Majd reám néz vágy-merengve,
'S csak félig nyílt szemei,
A' pillantás fátyolán át
Elkezdenek fényleni:
És megreszket az én lelkem,
Mint a' csillag sugara,
'S szívem, mint gyémánt, szikrázik...
E' percz éltem mámore!

Majd elmondom hő szerelmem,
Nem titkolom többé el...
Szemei haragban égnek,
Villámuk reám lövel.
Szívemben kétségbeesve,
Úgy vagyok, mint a' madár,
Mely fölött meggyult az erdő,
'S lángol az egész határ.

Elmondottam....

Elmondottam, eldaloltam
A' mit érzett kebelem,
Isten veled édes ábránd!
Isten veled szerelem!

Minden elmúlt, mitől a' szív
Érzelemmel megtelik:
Nálam immár a' reménynek
Koporsóját szegeznek.

Már elhozta a' csalódás
A' sötét szemfödelet:
Isten veled édes ábránd!
Szerelmem, isten veled!

Mért nem tudsz....

Mért nem tudsz engem szeretni!
Még az isten is megáldna,
Hogyha szívem, hogyha életem
Nálad csillagot találna.

Mért nem tudsz engem szeretni!
Csak egy szelid boldog álom,
Csak egy percz rózsafelhője,
'S üdvösségem föltalálom.

Mért nem tudsz engem szeretni!
Lelkednek csak egy virágát,
Hogy azzal megkoszorozzam
Muló ifjuságom sirját.

Mind hiába....

Mind hiába, mind hiába!
Csak egy néma jelt sem adtál;
Az én szívem oly meleg volt,
'S te oly hidegen maradtál.

O, te nem tudod, nem érzed,
Mint fáj nekem a' lemondás!
Éltemen csak a' remény volt
Az egyetlen istenáldás.

'S búcsut mondjak a' reménynek.
És az ábránd világnak?
És lelkemre öltsem jármát
A' valóság parlagának?

'S ki mint víg madár daloltam
A' remény nyiló virágán,
Legyek egy fekete holló
A' kétségnek száraz ágán?

'S a' szerelem fenkölt álmát,
És az ábrándot szívemben,
Hogy hitem volt, elfeledjem?
Lehetetlen, lehetetlen!

Nem vagyok én erdő fája,
Mely ha ágait elveszti,
A' szeretet melegével
A' föld újra kinöveszti.

Az én életem fájának
Ágai ha szertehullnak:
A' szerelem és az ábránd -
Soha, soha nem újulnak.

Elmegyek még egyszer hozzád,
O, fogadj meleg kebellem!
A' te szíved olyan gazdag
Érzelemmel, szenvedéllyel,

Mint zenében a' szélhárfa,
Mely akkor is hangra zendül,
Midőn a' lég hullámozása,
Mint sohaj, csak lágyan rendül.

Vágyaimnak nincs viharja,
Nem akarom én földelni;
Rózsalombként fog szerelmem
Lelked tengerére hullni.

A' virágot....

A' virágot, a' mit kértem,
Megtagadtad hidegen,
Ábrándjaim kinevetted:
Isten hozzád kedvesem!

Mindenütt a' merre jártam,
Jött a' fájdalom velem,
Szenvedésem kinevetted:
Isten hozzád kedvesem!

Mért nem tudlak elfeledni!
Ölj meg, ölj meg szerelem!
Mondj bolondnak, és neved ki....
Isten hozzád kedvesem!

Az ákáczfának virága..

Az ákáczfának virága
Mámoros a' holdsugártól,
Szédül és lehull....
Álmodj' álmodj' lelkem álma,
Álmodj boldog szerelemről,
Míg a' nap kigyúl.

A' hold elhaló fényére,
Mint fehér lepel halottra,
Szürkület terül....
Itt virrasztok ablakodnál,
Köny szememben, dal szívemben,
Búsan egyedül.

Kél, mint könny a' fájó szivből,
'S mint a' dal a' képzeletből,
Hajnal az egen....
És én dalt mondok nevedre,
'S könnyet ejtek szerelmemre,
Mely reménytelen!

Vagyok egy halotti ének.

Vagyok egy halotti ének,
Mit a' sirnál énekelnek,
Hull a' búbanat dalomra,
Mint a' föld a' koporsóra.

Fehér rózsza az életem,
Virágzik a' kikeletben,
'S közöttte a' virágzásnak
Bús képe a' hervadásnak.

Örökleg újulva vérző
Szivem egy fekete felhő,
Mit a' villám és szélvészek
Összehajtnak meg eltépnek.

Megszakadt hur....

Megszakadt hur utóhangja -
Száll feléd dalom!...
Ejts egy könnyet emlékemre
Édes angyalom!
Mintha a' szomorfüz ágát
Meglebbenti szél;
'S a' tó álmadó hulláma
Lágy rengésre kél;
'S a' fehér liljom virága
Megremeg, 's lehull;
És a' hattyu énekelve
Viz alá borul:
Titkos- édes fájdalomtól
Halkan, csöndesen
Megreped a' vérező sziv
Érted, édesem!

ÁRNYKÉPEK.

All thoughts, all passions, all delights,
Whatever stirs this mortal frame,
All are but ministers of love,
And feed his sacred flame

Coleridge.

Szeretek én....

Szeretek én, mint a' szikla,
Meggzilárdult nyugalomban,
Fényben, villámos felhőben
Magam állni a' világban.

'S midőn hallom az életzajt
Lábaimnál elhaladni:
Örömrre, és fájdalomra
Titkosan viszhangot adni.

Ó! ha látom....

Ó! ha látom, mint elmulik
A' boldogságnak szép álma,
'S a' szép álm boldogsága,
Ifjú élet, ifju ábránd;
És a' vágynak, és reménynek
Hallom édes hívő hangját,
A' mint elhal, elenyészik,
Mint egy megtört hattyuének:
Ugy vagyok, mint a' számüzött
Idegen föld távulában;
Dalait az édes honnak,
Melyet elhagyott örökre,
A' mint érzi, a' mint hallja:
Meghal titkos bánatában.

Mily boldogság lenne...

Mily boldogság lenne,
Ha jőne a' halál
Míg ifju ábrándban
Lelkünk üdvöt talál.

Tán akkor a' lélek
Szép virág lehetne,
Vagy mint szelid csillag
Az egen fénylene.

De ha ifjusága
'S ereje lángjában
Megtörik, az élet
'S a' sors viharában,
'S kialszik belöle
Minden gyöngéd érzet:
Mi lehet akkor más
Mint sötét kísértet?

Mint a' sziv túlvilágának...

Mint a' sziv túlvilágának
Mefoghatatlan tündére:
Titkos ábránd fátyolában
Száll az életnek földére

A' szerelem... és hitünk lesz,
És viseljük a' keresztet,
Melyre vágyaink hóhéra,
Mint egy mártírt, megfeszített;

'S megadással megyünk érte
Vérző szivvel a' halálra, -
'S nem tudjuk: jó, vagy rossz angyal,
'S mennybe visz, vagy kárhozatra!?

Mit az emlékezet...

Mit az emlékezet
Kincseül bir szivem:
Egy nagy drága gyémánt,
'S egy parányi gyöngyszem.

Könycsepp mind a' kettő;
A' gyöngy az öröme.
A' nagy drága gyémánt
Titkos fájdalomé.

Mint a' földnek....

Mint a' földnek sohajtása,
Száll a' felhő, száll az égre.
Mint az égnek fájó könnye,
Hull a' zápor, hull a' földre.

És az égnek és a' földnek
Sohajából, és könyéből
Szivárvány kél... mint rokonszenv
A' kölcsönös szenvedésből.

Kél a' szivből....

Kél a' szivből a' sohajtás,
A' virágról fuvalom;
Szállnak, szállnak át a' légen
Mint egy siró fájdalom;

Szállnak ők egymást keresve;
Utlan utjok meddig tart? -
A' kettő, mint két rokonhang,
Összefolyni úgy ohajt.

Végre föltalálták egymást, -
De a' szélvész fölzugott,
'S viharában mind a' kettő
Összefolyt és megfagyott.

Kél a' szivből a' sohajtás,
A' virágról fuvalom....
Majd lehullnak a' virágok,
'S lesz a' sziv egy puszta rom.

Lenge szellő...

Lenge szellő, lenge szellő!
Ne higj a' virág szavának,
A' midőn olly esdekelve
'S kérve kér illatbeszéde:
Lenge szellő, lenge szellő!
Kérlek szépen légy te szél.
Ott sötétlik barna felhő,
Mely vihart rejt és villámot.
Kergesd el a' barna felhőt,
Mert én félek a' vihartól,
Mert én félek a' villámtól;
Lenge szellő, lenge szellő!
Kérlek szépen, légy te szél.

Lenge szellő, lenge szellő!
Ne higyj a' virág szavának;
Maradj csöndesen pihelve
Vad bokornak árnyékában,
'S ne erőlted meg magad.
Mert a' csalfa szép virágnak,
Más van ajkán, más szívében.
A' vihartól, a' villámtól
Aggodalma mit se fáj.
Csapodár szerelmi vággyal
Napsugár után eseng ő,
Mit a' barna fölleg elrejt,
És azért oly esdekelve,
'S kérve kér illatbeszéde,
Hogy elüzd a' barna felhőt.

Lenge szellő, lenge szellő!
Ne higyj a' virág szavának.

A' virágnak lelke elszáll....

A' virágnak lelke elszáll
Illatsóhajában.
A' csillagnak lelke elszáll
Megtört sugarában.

Ifju és leányka, tiltott
Szerelemben élnek....
Vágyaik édes titkáról
Álmaik regélnek.

Szivők, mint virág és csillag,
Megtört szerelemben....
Csak egy sejtés végreménye
Él a' fájó szivben.

Azt hiszik: egymást szeretni
Tiltja bár a' végzet, -
Szabad egymásért meghalni...
Milyen szép az élet!

Fenn a' fényes arczu hold.

Fenn a' fényes arczu hold,
Mig az ég oly rezge- kék,
Egyhanguan, csöndesen
Fordul, fordul az egen, -
Mint ezüst fonókerék.

Fenn a' fényes arczu hold
Olly fehér sugáribul
Halott fátyolt fon az éj.
Búja csöndes, búja mély, -
Reggel arczaira hull.

Mi vagyunk....

Mi vagyunk az éj tündéri,
Lenge villi a' nevünk.
A' mi életünk az ábránd;
Légy királynönk, jer velünk.

Ingva, rengve, és kerengve
Mig körötte lebegünk:
Sirj, hogy szived megrepedjen;
Légy királynönk, jer velünk.

Kedvesedhez, a' ki megcsalt,
Mint a' lelkek elmegyünk:
Éje álmát elzavarjuk;
Légy királynönk, jer velünk.

'S megboszulni hitszegését
Öt gyötörni ott leszünk
A' mig meghal, vagy megőrül;
Légy királynönk, jer velünk.

Koronádra a' csalódás
Könnyiből gyöngyöt teszünk:
Sirj, mig lelkedet kisirod....
Légy királynönk, jer velünk.

SUGARAK.

Enfant, vous êtes l'aube et mon âme est la plaine
Qui des plus douces fleurs embaume son haleine
Quand vous la respirez;
Mon âme est la forêt dont les sombres ramures
S'emplissent pour vous seul de suaves murmures
Et de rayons dorés!

Victor Hugo.

Mit beszélnek a' virágok?....

Mit beszélnek a' virágok?
Szeretném hallani.
Mit beszélnek a' madárkák?
Szeretném hallani.
'S a' mint merengve hallgatom:
Egyszerre, mint aranyeső,
Mely szertehullva a' vidéken,
A' fák, 's füvekből illatot kelt -
Ugy száll szívembe édes sejtelem;
És a' mint benne fölfakasztja
Egy édes titku szép reménynek
Meboldogító érzetét:
Én elsohajtom nevedet,
És dalt mondok reá!

Mit daloljak?....

Mit daloljak, hogy ragyogjon
Mint szivárvány, énekem
Életednek fellegére,
Midőn gyászolsz, édesem?
'S édes vágyak sugarával
Szálljon szívedhez dalom -
Mint a' csillag hull a' csöndes
Tó vizébe, angyalom?
Mit daloljak, hogy himezze
Ifjuságod álmait
Énekem, mint a' virágpor
A' lepkének szárnyait?

Ó! tudom már mit daloljak:
A' szivben a' szerelem
Szivárvány, csillag, virágpör, -
A' szerelmet éneklek!

Kivirult a' napsugáron....

Kivirult a' napsugáron
Ifju-zölden a' haraszt...
Mig nem énekel pacsirta,
Félig érzem a' tavaszt.

Kivirult a' szerelemnek
Tavaszában életem....
Akkor érzem igazán csak
Ha megénekelhetem.

Ó! ha rózsabimbó volnál....

Ó' ha rózsabimbó volnál
A' tavaszban, a' tavaszban:
Sugár lennék, mely kinyitna
Illatárban, illatárban.

Mint a' nyár kinyilt virágát
Féltenélek, féltenélek:
Vadbokorként, lepkehadtól
Védenélek, védenélek.

Őszi szél hogy meg ne sértsen
Lelkem vágya, lelkem vágya:
Lennék élted gyökerének
Melegágya, melegágya.

Midőn reád emlékezem....

Midőn reád emlékezem,
Elfelejttem a' világot,
Ezt a' sötét pusztaságot, -
Midőn reád emlékezem!

Midőn reád emlékezem,
Ugy szeretem a' világot,
Ezt a' fényes pusztaságot, -
Melynek szerelmem lángja
Oly fényes délibábja,
Midőn reád emlékezem!

Szivemen a' rózsza....

Szivemen a' rózsza,
Szerelem rózsája;
Verőfényes kertje
Ifjuságod bája.
Ragyogó, derengő,
Örök fényben égő,
Mint a' tündéerkertek
Szép földén keletnek.

Eltűnik, elmúlik
Fiatal szépséged...
Én szeretni foglak
Jó angyalom, téged!
Tied lesz életem,
Élni fog szerelmem
Ifjuságod romján -
Mint a' zöld borostyán.

Szelid arczczal....

Szelid arczczal,
A' minőt Murilló
Fest az angyaloknak, -
Lelkemnek ha megjelenysz:
Ugy vagyok miként a' gyermek,
Kinek éji álmodását,
Liliomszállal kezében
Egy jó angyal látogatja,
Hogy elűzze, eloszlassa
A' sötét, nyomasztó képet,
Mit gonosz dajka meséje
Temetői kísértetről
Oly rémitve monda el!

Lenge szál volt....

Lenge szál volt hit- 's reményem
Az ábrándok hálójából, -
Mint a' képzelet bocsát ki,
Mint ezüst pók, önmagából.

De miolta megláttalak:
Egy virágláncz, mely az égnek
Jó kegyelméből, aláhull
A' lélek fáradt röptének.

Hittem, hogy a' szerelem csak
Redves fának pislogása,
'S a' mi benne olykor fénylik,
Csak a' szívnek rothadása.

De miólta megláttalak:
Nekem a' szerelem lángja
Egy, oltáron és temetőn
Egyiránt égő szent fáklya.

Ágról ágra....

Ágról ágra száll a' méhe,
Mindenütt mézet keres....
Gyönyörű szép kis virágom!
Tied vagyok, csak szeress.

Ágról ágra száll a' méhe -
Megmaradok teveled....
Édes vagy... megédesítesz
Örökre egy életet.

Lenne végtelen hatalmam....

Lenne végtelen hatalmam:
Elvinnélek meszsze, meszsze;
Tul a' tengerek hullámin,
Ábrándos boldog szigetre.

Hol a' nap, mint szelid csöndes
Égi pásztortűz világol;
Hol a' fölleg árnya fényes,
Mint holdsugárból szőtt fátyol.

Hol a' vész megtört zúgása
Illatban fürdött fuvalom:
Lepkét, madárt, elringatni
Virágkelyhen, pálmalombon.

Hol a' légi összezsongás
Titkos- édes tündérének:
Mint ha csak viszhangja volna
A' szív boldog érzetének.

Hol a' szó, az ajk elnémul,
Mert az érzelem világa
A' kölcsönös rokonszenvnek
Egy kifejtett mágnesálma.

És hol örök ifjúságban
Halad az élet folyása,
Mint egy tündér ősregének
Szájról szájra vándorlása.

Halld zaját....

Halld zaját a' fergetegnek,
Halld süvöltni a' szelet:
Jer borulj le kebelemre,
Fogsz találni meleget.

És napod ha elsötétül,
Mely örömben ragyogott:
Jer, borulj le kebelemre,
Fogsz találni csillagot.

Az idő ha elrabolja
Fiatal szépségedet:
Jer, borulj le kebelemre,
Én szeretlek tégedet.

És ha szíved csalódásban,
Lesz egy megtört hitszobor:
Jer, borulj le kebelemre,
Új reményben összeforr.

Ó! ha lelked szent egéből,
Mint bukott angyal leszállsz:
Jer, borulj le kebelemre
Benne új eget találsz.

És kiengesztelni sorsod
Életed, vérem ha elég:
Jer, borulj le kebelemre,
Érted halni büszkeség!

Nem tudom....

Nem tudom: foglak-e látni
Tul a' földön tégedet?
Ó! ha látlak, elfeledjem
Elfeledjem éltetemet.
Földi emlék ne zavarja
Szellememnek sugarát,
Hogy találd meg tiszta fényben,
Mint a' szent a' gloriát.

De ha elfoglak veszíteni
Tul a' földön, édesem:
Legyen akkor mennyországom
Az emlékezet nekem.
És szerelmed emlékében,
Mellyet visszaérezek:
Az ég minden angyalánál
Sokkal boldogabb leszek.

Szerelmem milyen legyen?....

Szerelmem milyen legyen?
Lángoló a' szenvedélytől,
Mint a' kő, a' mely kitőr
Tűzokádó-hegy mélyéből,
És szikrázva szétreped, mig
Lángjain a' lég meggyul,
'S meghűlni, a' tengereknek
Mélységés mélyébe hull?

Szerelmem milyen legyen?
Szelid pásztortűz talán,
Melynél édes melegedni
Hideg őszi éjszakán.
Mely felé a' fáradt vándor
Jó reménységben halad;
'S melynek lángja bár elalszik,
De melegje megmarad?

Szerelmem milyen legyen!
Mint a' földnek melege,
Mely; habár ködben borong
A' természet kék ege,
'S bár elüzte a' komor tél
Ifjuságát a' tavaszt:
Még a' hólepel alatt is
Nyiló virágot fakaszt.

Minden ágon, minden bokron....

Minden ágon, minden bokron
A' csalogány énekel...
Szerelmem édes álmában
Boldog az ifju kebel.

Jön az ősz... a' csalogánynak
Elzavarja dalait...
Mint az élet, mint az élet
A' szerelem álmait!

Jön az ősz... a' vándor fecske
Melegebb hazába száll...
A' szív, melynek fáj az élet
Édes ábrándot talál.

Szép a' fecske más hazája,
Nem borong el ott a' fény...
Szép az ábrándok világa,
Örökzöld ott a' remény.

Egy tavaszból más tavaszba
Száll a' fecske boldogan...
Mint reményről, szép emlékre
A' szív ábrándjaiban.

ÉBER ÁLOM.

Elálmodom a' mi fáj még;
Megálmodom mi kedves, szép.

Gyulai.

Látom hajód vitorláját....

Látom hajód vitorláját, -
Szemeimnek nincs határ;
Hozza lelkemnek zöldágát,
Mint fehér szárnyu madár.
És a' szellő, mintha várná
Ajkaid lehelletét:
Halkusogva int a' fáknak,
Illatot röpitni szét.

Látom kendőd lobogását
A' folyamnak tükörén...
Vágyaim fehér zászlóját
Majd szivemre tüzöm én.
És a' folyam fényes arcza
Lángoló öröme gyúl:
Érzi, a' boldogság könnye
Mint legszebb gyöngy, behull.

Szemeid látom ragyogni....
Megtörik pillantatom,
Mint a' napnak bucsúfénye
A' futó hullámokon.
És a' nap leszáll borongva,
Mintha busan ézené:
Hogy nekem legkedvesebb fény
Arczodé, és szemedé.

Itt vagy, itt vagy karjaimban,
És szived szivemre hull...
'S mig a' táj fölé az alkony
Rozsafelhőben vonul:
Fényes felhő lesz az ábránd, -
A' melyen Zeüsz leszállt,
És a' mennynél boldogítóbb
Szerelmet földön talált.

Midőn együtt vagyunk....

Midőn együtt vagyunk
Nem tudunk beszélni;
Szemeinkben látjuk
Lelkeinket élni.

Szivünk titkos vágya
Összetalálkozik:
Mint két bolygó szellem,
Kik egymást keresik,

'S megtalálva egymást,
Átfolynak egymásba, -
'S szóttalan röpülnek
Boldogabb hazába.

Mélyen nézek szemeidbe....

Mélyen nézek szemeidbe,
És meglátom szivedet,
Mint a' tenger tükörében
A' mosolygó kék eget.
Mint csöndes part gondolája,
Nyugszik minden érzélem;
Benne örvényt és hullámot
Nem hajt még a' szerelem.

Mélyen nézek szemeidbe....
Ugy tetszik tündér dalol
A' tengernek titkos mélyén...
Vágyaimhoz csábja szól.
Illó fürtid levegőjét
Szivja mámoros lehem....
Ereimben a' futó vér
Hullámozását érzem.

És mint egy fekete átok,
Mint egy örült álmodás
Kél a' vágy.... szeretnék lenni
Egy szilaj viharzúgás,
És földulni minden örvényt
Szived csöndes mélyiben,
És a' dult örvénybe veszni,
Mint vihar a' tengeren.

Álmodám....

Álmodám: tetőjén jártam
Égre nyuló magas hegynek;
Szemeim a' napba néztek,
És ragyogását kiálltam.
Majd a' dörgés, a' villámlás,
Melyen ég 's a' föld remegnek,
Mintha lenne csillaghullás, -
Magas gyönyör volt lelkemnek.
A' büszke sas hozzám leszállt,
És mint Zeüsz mellett, megállt.

'S a' mint fenkölt érzelmek
Tulvilági ihletében
Álltam a' menny közelében:
A' föld csekély lett szívemnek.
Édes titkait éreztem
A' mennynek, mely mosolygott rám;
És a' mint átszellemültem
Fényes angyal szállt le hozzám;
Szárnyaival átölele,
'S én a' völgybe szálltam vele.

Álmodám: a' völgy ölében
Madárdal, és patakmlás,
Rezge lomb- és szellőzúgás
Egy zenévé folyt a' szivben.
És szólt, mintegy szép mondának
Álomban hallott viszhangja;
'S mint az ábránd templomának
Csendülő ezüst harangja:
Ünnepélyt zengett a' szivnek,
'S benne minden érzelmek.

Arczaimon érzém csókját
Ekkor angyal-kedvesemnek,
'S a' szív szent költészetének
Sejtem apotheosisát.
És elkezdtem imádkozni:
Isten! adj bánatot nekem
Ennyi üdvöt elviselni
Honnan vegyen erőt lelkem!?
Itt minden új percz tünése
Az öröm kétségbe'esése.

Ekkor a' kedély hulláma,
Mint a' lenge déli szellő
Szárnyain jött hajnalfelhő,
A' mellynek nincsen villáma:
Csöndes bút hozott lelkemre.
Érzém, hogy ez önkivület
Álom, mellyből fölédredve,

Kettős fájdalom az élet.
Álom volt... én fölébredtem...
A' szerelem játszott velem!

Nekem nem kell a' valóság....

Nekem nem kell a' valóság: -
Virágít ábrándjaimnak
Megöntözöm könnyeimmel,
Hogy számodra viruljanak.

Ó! tudom, te eljössz hozzám,
Midőn fájni fog az élet....
Elfogadlak meghajolva,
Mintegy megfeszített szentet;

És feltüzöm áhitattal,
Ábrándjaimnak virágát
Fájó szived keresztjére -
Mint egy halvány passiflorát.

Fehér csillag....

Fehér csillag, fehér csillag!
Ott az égen, messzeségen,
Hova hullasz, merre szállasz
Oly ragyogva, oly fehéren?
Azt gondolom hozzám hullasz,
Hogy kezemmel megfoghatlak;
De elvillansz messze tőlem,
Hogy szememmel sem láthatlak.

Fehér csillag, fehér csillag!
Olyan csalfán játszik velem
Mint ragyogó lehullásod:
A' szerelem, a' szerelem.
Azt gondolom nekem fénylik:
És oly gyors elvillanása,
'S lelkemen marad a' bánat
Fájva fájó borongása.

Fehér ákác, fehér ákác!
Fehér ákác lelkek fája; -
Ott a' villik tánczra kelnek
Midőn a' hold fényt vet rája.
Meg-meging a' zugó szélben,
Virágai le-lehullnak,
Illatuk elszáll a' légben,
'S elenyésznek, elhervadnak.

Fehér ákác, fehér ákác!...
Az ábránd, mint a' holdsugár,
'S a' szerelem, mint zugó szél
Életem fájához eljár.
És lehull minden virága
A' boldogságnak, reménynek,
'S nyughatatlan villi tánca
Zúg a' kinos szenvedélynek.

Fehér villik, fehér villik!
Dalotok oly titkos-édes,
'S mint zenének szótlán hangja,
Lelkemnek oly lágybeszédes.
Miért, hogy eszmét tud adni
Dalotoknak szüm sejtése?
'S hogy köröttem lebeg mindig
Tánczotoknak szárnyütése?

Fehér villik, fehér villik!
Sugarán a' holdas éjnek
Tán bolyongó lelkei vagytok
Ti a' kétségbeesésnek?
'S mit oly édes fájva hallok,
Hangotok egy hattyudal tán,
Mely fölzokog utoljára
A' meggyilkolt remény ajkán?

Mig az élet....

Mig az élet, mint egy szép leány,
Arczait előttem elfedi,
'S fátyolán át nyájas szemeit
Olykor titkosan reám veti:
Nem vagyok én oly boldogtalan!

Mig tudom, hogy megszakadt szivem
Vérezőn is mosolyogni fog, -
Mint a' sugár, mely a' fellegen
A' mint elhal, szeliden ragyog:
Nem vagyok én oly boldogtalan!

Éji harmat....

Éji harmat, éji harmat!
Szállj a' gyászoló virágra.
Mint az édes remény könnye
A' sziv titkos fájdalmára.

Fénybogárka, fénybogárka!
Fényre gyúlj az éjszakától,
Mint a' szerelem ábrándja
Új reményre csalódástól.

Harmatozz le, harmatozz le
Szép remény aranyesője!...
Annak a' kis barna lánynak
Én legyek a' szeretője.

Éj világa, éj világa....
Összefoly remény, csalódás....
Legyen éltém, legyen éltém
Egy mosolygó elborongás.

Fölborong.....

Fölborong az éjnek arcza;
Ó szerelmes leány;
A' csillagok koszorúja
Szűzi párta homlokán.

És ki volna más lovagja,
Mint ki fölragyog, a' nap?
Melegétől csókjainak
Sötét arcza lángra kap.

'S arczain az égető csók
A' mig hajnalfényre gyúl:
A' csillagok koszorúja,
A' szűzi párta - lehull...

Elaludt a' vén Duenna,
Jőj ki szépem, jőj ki már!
Vedd a' mantillát magadra,
Mert hideg szellőcske jár.

Itt az éjfél, ...várva várlak
A' narancsfák árnyiban;
Karcsu mandolin kezemben,
Szümben édes érzet van.

Elaludt a' vén Duenna,
Jőj ki, jőj ki édesem!
Ó! mi kedves halvány arczod
'S bánatos szived nekem!
Szívedet majd fölvidítják
Mandolinom hangjai,
'S arczodat pirosra festik
A' szerelem csókjai.

Majd a' csillagok lehullnak,
A' napfénye fölhalad;
'S szivben csak a' pásztoróra
Boldog emléke marad.
De a' napnak fényes arczán,
És a' szív emlékében
Föl van írva: földön, égen,
Boldogit a' szerelem!

Áttekintek....

Áttekintek a' nagy messzeségen,
A' midőn a' hajnal kél az égen,
S tengerét a' fényes délibábnak
Elkiönti síkjain a' tájnak:
Mint szerelmed édes gondolatja
Boldogsággal szívem elborítja;
Én a' fényben tégedet kereslek,
Angyalom! csak tégedet szeretlek.

Neked hajnalálom még az élet,
Vágyaidnak édent fest a' képzet.
S nyájasan néz szép tündéerkertébe
A' kigyó is a' madár szemébe.
Álmaidnak legyen éber őre,
S ha fölébredsz sivatag jövőre -
Altató dalt mondjak jó szivednek:
Angyalom! csak tégedet szeretlek.

Köd borult a' tónak tükörére.
Köd borult a' bérczek tetejére;
Majd a' köd, miként a' lenge fátyol,
Meggeming a' szellő sohájától,
S látni a' tó tükörét, 's a' bérchezet,
Mint szivemben az örök hűséget
Ábrándja közt játszi szerelemnek...
Angyalom! csak tégedet szeretlek.

A' mit nyujt az élet jó kedvébe,
Nem tehetem lábaid elébe,
Mert a' földön nincs nekem világom,
Van csak édes boldogtalanságom.
Mint a' hattyút, nyiltól átszegezve,
Ragad engem az élet örvénye;
Hattyuhangját halld a' szerelemnek:
Angyalom! csak téged szeretlek.

Ha szíved.....

Ha szíved hozzám hajolna,
Nem tudom: boldog lennék-e?
Boldogító gondolatról
Nincs lelkemnek sejdítése.

Én csak azt az egyet érzem
Hogy úgy lennék mint a' madár,
Mely a' tenger végtelenjén
Eltévedve, bús dallal jár;

S mely előtt ha föltűnnék a'
Zöld sziget vágyott vidéke:
Ajkán a' dal megszakadna
És örökre néma lenne.